

Resolució 396/2019, de 27 de juny

Número d'expedient de la Reclamació: 335/2019

Administració reclamada: Departament de la Presidència. Generalitat de Catalunya.

Informació reclamada: Contractació de personal per accelerar la publicació del Codi d'Accessibilitat.

Sentit de la Resolució: Estimació.

Resum: El Departament de la Presidència qüestiona que es tracti d'una sol·licitud d'informació pública; però el cas és que demana informació; de fet, no demana res més que informació: si s'ha contractat o no personal extra amb la finalitat indicada; el fet que no s'invoqui l'LTAIPBG no implica que no es tracti d'una sol·licitud d'informació pública; de fet, l'article 18.2 LTAIPBG indica expressament que l'exercici del dret d'accés a la informació pública no requereix la invocació de cap norma. A la vista de les anteriors consideracions, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada i requerir a l'Administració reclamada a què li la lliuri dins d'un termini raonable; tot i que pot ser plausible que el Departament de Presidència reclamant no disposi de la informació sol·licitada i requerida per aquesta Reclamació, motiu pel qual podria procedir la derivació regulada per l'article 30.1 LTAIPBG, el retard del tot injustificat a donar resposta a una sol·licitud presentada fa més de quatre mesos és raó suficient per requerir al Departament de Presidència, que a més ostenta funcions de coordinació de la resta de Departaments de la Generalitat, perquè obtingui la informació sol·licitada de l'òrgan competent (informació que, per una altra banda, és d'una gran simplicitat) i la notifiqui directament a la persona reclamant. Certament, la pràctica denunciada de demanar la mateixa informació al mateix temps a diversos òrgans pot provocar una tasca innecessària als efectius de l'Administració de la Generalitat, comportant un treball injustificat sense benefici de la persona reclamant; una pràctica d'aquest tipus es podria considerar abusiva i es podrien inadmetre les sol·licituds afectades per aquest motiu, tal com han posat de manifest diverses resolucions de la GAIP.

Paraules clau: Generalitat. Contractació de personal. Accessibilitat. Reclamació contra silenci. Informació pública. Abús de dret. Derivació.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 27 de maig de 2019 entra a la GAIP la Reclamació 335/2019, presentada contra el Departament de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 12 de febrer de 2019 la persona reclamant, després de fer referència al retard en la publicació del Codi de l'Accessibilitat, demana la informació següent a la Presidència de la Generalitat de Catalunya: S'ha contractat personal extra per recuperar el retard de més de dos anys i poder accelerar d'aquesta manera la publicació del Codi de l'Accessibilitat?.
3. La Reclamació presentada el 27 de maig de 2019 reitera la sol·licitud d'informació sol·licitada i afirma que la Generalitat no li ha donat resposta.

4. El 5 de juny de 2019 la GAIP comunica la Reclamació al Departament de la Presidència de la Generalitat i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
5. El 20 de juny de 2019 la GAIP rep l'informe del Departament de la Presidència. Argumenta que la sol·licitud de la que deriva la Reclamació no s'ha tramitat com una sol·licitud d'informació pública perquè considera que formalment no ho és i no invoca l'LTAIPBG. Manifesta que la sol·licitud de la que deriva la Reclamació guarda identitat amb una altra sol·licitud adreçada al Departament de Treball, Afers socials i Famílies (DTASF), que hauria estat estimada i se li hauria facilitat la informació sol·licitada (l'informe adjunta la sol·licitud al DTASF i la resposta del Departament i si bé és cert que hi ha identitat temàtica amb l'actual Reclamació, ja que demana dades relacionades amb el retard en la publicació del Codi d'Accessibilitat, es pot observar que en cap dels seus punts demana la informació específica demanada per l'actual Reclamació, que per tant no li hauria estat facilitada pel DTASF); en relació amb aquesta qüestió, argumenta que la persona reclamant ha presentat diverses sol·licituds duplicades d'informació, a diferents òrgans de la Generalitat, cosa que causa un cert malbaratament de recursos públics i que podria constituir abús de dret. L'informe demana a la GAIP la desestimació de la Reclamació, perquè el que demana no és informació pública i, subsidiàriament, la seva finalització per pèrdua d'objecte de la Reclamació, perquè la informació sol·licitada ja li hauria estat facilitada per la persona reclamant.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *"Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol"*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei"*.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, *“Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”*. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que *“El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”*.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: *“2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”*.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: *“Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”*.

2. Informació sol·licitada i dret a accedir-hi

La informació demanada per la persona reclamant a la sol·licitud enregistrada pel Departament de la Presidència el 12 de febrer de 2019 és molt concreta: S'ha contractat personal extra per recuperar el retard de més de dos anys i així accelerar la publicació del Codi d'Accessibilitat?. La pregunta és clara i sens dubte l'Administració de la Generalitat deu tenir la resposta en el seu poder, resposta que només pot ser o bé “sí”, o bé “no”.

El Departament de La Presidència qüestiona que es tracti d'una sol·licitud d'informació pública. Però el cas és que demana informació; de fet, no demana res més que informació: si s'ha contractat o no personal extra amb la finalitat indicada. El fet que no s'invoqui l'LTAIPBG no implica que no es tracti d'una sol·licitud d'informació pública; de fet, l'article 18.2 LTAIPBG indica expressament que l'exercici del dret d'accés a la informació pública no requereix la invocació de cap norma.

En conseqüència, la Reclamació té per objecte una sol·licitud d'informació pública, en el sentit que dona a aquest terme l'article 2.b LTAIPBG (informació en poder de l'Administració), i per tant qualsevol persona té

dret a accedir-hi, atès el que estableixen els articles 18 i 20.1 LTAIPBG, ja que no és plausible que concorri en aquesta sol·licitud cap límit que pugui justificar en dret la denegació de la informació demanada.

En un segon ordre de consideracions, l'informe del Departament de la Presidència indica també que aquesta sol·licitud d'informació duplicaria una sol·licitud amb el mateix contingut adreçada al DTASF, i adjunta tant la sol·licitud suposadament duplicada, com la resposta estimatòria del DTASF. El cert és, però, que no hi ha la identitat al·legada, perquè si bé la sol·licitud i resposta del DTASF contenen diverses qüestions relacionades amb el retard en la publicació del Codi de l'Accessibilitat, cap d'elles es refereix a si s'ha contractat personal extra per aquest motiu; per tant, no es pot afirmar que la informació sol·licitada per aquesta Reclamació hagi estat facilitada pel DTASF a la persona reclamant; almenys, aquesta afirmació no és acreditada per la informació aportada a aquest procediment.

A la vista de les anteriors consideracions, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada i requerir a l'Administració reclamada a què li la lliuri dins d'un termini raonable. Tot i que pot ser plausible que el Departament de la Presidència reclamat no disposi de la informació sol·licitada i requerida per aquesta Reclamació, motiu pel qual podria procedir la derivació regulada per l'article 30.1 LTAIPBG, el retard del tot injustificat a donar resposta a una sol·licitud presentada fa més de quatre mesos és raó suficient per requerir al Departament de la Presidència, que a més ostenta funcions de coordinació de la resta de Departaments de la Generalitat, perquè obtingui la informació sol·licitada de l'òrgan competent (informació que, per una altra banda, és d'una gran simplicitat) i la notifiqui directament a la persona reclamant.

3. *Sobre la concurrència de l'abús de dret*

Els antecedents posen de manifest que la persona reclamant cometria, amb el conjunt d'aquesta i altres sol·licituds i reclamacions presentades a l'Administració de la Generalitat, una pràctica abusiva en l'exercici del dret d'accés a la informació pública, perquè demanaria la mateixa informació per duplicat a diversos òrgans de la Generalitat i en les mateixes, o molt properes, dates, tot provocant d'aquesta manera malbaratament de recursos públics i entorpiment en l'exercici del dret d'accés a la informació.

Certament, la pràctica denunciada de demanar la mateixa informació al mateix temps a diversos òrgans pot provocar una tasca innecessària als efectius de l'Administració de la Generalitat, comportant un treball injustificat sense benefici de la persona reclamant, perquè en tindria prou amb una sola resposta. Una pràctica d'aquest tipus es podria considerar abusiva i, en conseqüència, es podrien inadmetre les sol·licituds afectades per aquest motiu, tal com han posat de manifest diverses resolucions de la GAIP.

Ara bé, no és aquest el cas de la present Reclamació que, com s'ha dit al fonament jurídic anterior, té un objecte diferent de la sol·licitud a la que suposadament duplicaria. Per tant, en aquest cas no concorre aquesta eventual causa d'inadmissibilitat.

4. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

5. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 27 de juny de 2019, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 335/2019 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sobre si l'Administració de la Generalitat ha contractat (o no) personal extra per recuperar el retard en la publicació del Codi de l'Accessibilitat.
2. Requerir al Departament de Presidència de la Generalitat que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies.
3. Requerir al Departament de Presidència a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.

4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 335/2019 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.